

Обществена и книжовна дѣйность.

Алеко И. Константиновъ бѣ примѣренъ общественъ дѣецъ. Той посвещаваше голѣма часть отъ свободното си врѣме на работа въ разни дружества. Полагаше голѣми грижи да се развие **туристиката** въ България, като за тая цѣль се основе туристско дружество. Дѣйствително, по-късно е основано такова дружество, което сега има много клонове изъ България, отъ които Софийскиятъ клонъ се нарича „Алеко Константиновъ“.

Но Алеко имаше по-голѣма наклонность да работи изъ книжнината, отколкото да се занимава съ адвокатство. Въ нашата книжнина се явява като поетъ-прѣводачъ и поетъ-разказвачъ. Още като ученикъ, бѣдещиятъ поетъ се е опитвалъ да пише стихотворения. А на сериозна книжовна работа се прѣдава слѣдъ като напусналъ съвсѣмъ сѣдийската длѣжность и почналъ да адвокатствува. Той е прѣвелъ на български езикъ поетичнитѣ произведения (поеми) „Полтава“, „Бахчисарайския фонтанъ“ и „Чергари“ — отъ руския писателъ А. С. Пушкинъ, поемитѣ „Бѣглець“ и „Демонъ“ — отъ М. Ю. Лермонтовъ и други поеми и разкази отъ руски писатели. Прѣвелъ е сѣщо на български езикъ комедийката въ стихове „Тартюфъ“ — отъ Молиера. Ала Алеко се не задоволява съ тѣхъ. Неговата обичъ къмъ родината и природата ѣ го изпълва съ високи мисли и картини, които той прѣдава на книга въ разкази — единъ слѣдъ другъ похубави.

Алеко стана извѣстенъ като писателъ, откакъ описа своето пѣтуване „До Чикаго и назадъ“. Въ тѣзи си пѣтни бѣлѣжки той рисува всичко,